

Udtalelser i en saa vigtig Sag vise sig da ikke at være hverken underskrevne af Hans Majestæt Kongen personlig eller paraferede af Ministeren. Jeg tillader mig derfor blot at rette denne Forespørgsel til den højtærede Konseilspræsident — jeg ved ikke, hvem jeg ellers skal rette den til —: Hvem er ansvarlig for denne Udtalelse af Hans Majestæt Kongen, for saa vidt den skal have statsretlig Betydning med Hensyn til Danmarks Forhold til Island?

Jeg skal ikke paa dette Tidspunkt komme videre ind paa Islands Forfatningsforhold alene af den Grund, at Spørgsmaalet ved nærmere Undersøgelse vil vise sig at være langt vigtigere, end de Herrer vel maaske synes. Spørgsmaalet om den islandske Ministers Stilling, om hvem der overfor os har Ansvar for islandske Regeringshandling, der berøre Danmarks Stilling og Ret, og hvem vi have at holde os til, er saa indviklet, at jeg ikke mener at burde fremdrage det her, men jeg forbeholder mig Ret til efter Konference med Partifæller i dette og det andet Ting og med den højtærede Regering at søge Tingets Samtykke til at fremsætte en Forespørgsel her i Tinget.

Den højtærede Justitsminister svarede mig, da han talte om Sagførerne, at Tingene vare all right, som de nu vare, og at de ikke vare værre, end de havde været før. Jeg maa derimod hævde, at det er faktisk værre. Hvis den højtærede Justitsminister vil se ikke alene de Sager, hvor en Sagfører er dømt, men ogsaa de Sager, hvor en Sagfører er gaaet angerløs ud, vil den højtærede Minister — naar han da ikke ligefrem gaar med moralske Skyklapper for Øjnene — forstaa, at vore Sagførerforhold ere lidet tiltalende. Endnu forleden faldt der Dom i en civil Sag, der i noget ligner en kriminel Sag, som for Tiden føres for Kriminalretten; jeg sigter til en Højesteretsdom, der faldt uheldig ud for en saa anset Mand som en albertinsk Justitsraad; netop den Slags Sager viser, at der turde være Grund for Befolkningen til Nervøsitet overfor det desværre voksende Mindretal af Sagførere, hvis Forretningspraksis foruroliger os. Jeg beklager, at Sagførerforeningen ikke søger at holde Justits i sine Rækker, uagtet jeg kender mange Sagførere, som ere bedrøvede paa Standens Vegne og krænkede over de Forhold, som ere til Stede.

Den ærede Justitsminister vendte sig derefter til Straffelovskommissionen og kunde ikke tænke sig nogen Mand, der

var i Kommissionen, og som ikke burde være der, og ikke nogen Mand udenfor Kommissionen, der burde være der. Jeg antager, at Ministeren sigter til Professor, Dr. jur. Torp. Jeg maa vedblivende hævde, at jeg kunde tænke mig, at der var Medlemmer, der kunde undværes, og jeg kunde ogsaa tænke mig, at Professor Torp var meget nødvendig deri. Den ærede Minister kom i denne Sammenhæng ind paa at bruge et ganske enkelt Ord med Hensyn til Prygleloven. Han sagde først og fremmest — det er paaanket af et andet Medlem, jeg skal derfor ikke røre ved det —, at Modstanden i dette Ting havde intet at sige, men derimod Modstanden fra Gehejmeetatsraad Goos. Ja, det er meget elskværdigt at tillægge Gehejmeetatsraad Goos denne Betydning, men det er derimod mindre elskværdigt, naar den højtærede Justitsminister brugte Ordene: „ved visse Finesser“. Hvis ærede Medlemmer kende Ordet Finesser — det er et processuelt Slangudtryk —, saa ville de Herrer vide, at der ved dette Udtryk menes noget lignende, som naar f. Eks. en klog, vestjydsk Studepranger skal sælge en Stud for en Tyr til en sølle Fynbo, saa benytter han sig af Finesser, men i Virkeligheden synes jeg, at det er ret utilladeligt, naar den højtærede Justitsminister, fordi en Landstingsmand gennemgaar og paaviser de Rettelser, der ere nødvendige, for at der overhovedet kan administreres med Loven, saa ikke kan tænke sig noget andet, end at det skal være Finesser. Jeg tror ærlig talt, at denne Udtalelse ikke just taler til Ære for Justitsministeren.

Jeg skal derefter til Slut vende mig til den højtærede Konseilspræsident. Han indlod sig forleden Dag paa et Forsvar angaaende den ny kongevalgte Landstingsmand. Han begyndte med at udtale, at der var noget revuagtigt i det Foredrag, jeg ligesom flere andre Medlemmer havde holdt. Hvis han mener, at det var et Rundskue, saa er det jo ret naturligt, naar man følger Finanslovens Paragraffer, men hvis han mener, at det minder om Morskabsteatret, saa kan jeg ogsaa give ham Ret, men det revuagtige er ikke indført af os, men af den højtærede Konseilspræsident selv, thi ikke blot er selve den Udnævnelse, der er Tale om, men ogsaa det Forsvar, Konseilspræsidenten kom med, langt, langt ude i det farceagtige. Den ærede Minister sagde, at jeg var højt oppe, fordi jeg havde betegnet denne Udnævnelse som grundlovstridig. Selvfølgelig var jeg